
Op zoek naar Hazard: wordt Eden echt een wereldtopper?

Raf Willems op woensdag met 'Legendarische voetbalhelden': de voetbalboekenschrijver portretteert internationale topspelers van vroeger en vandaag die net op dat ogenblik in de actualiteit staan. Deze week: Eden Hazard.

Door Raf Willems

Op woensdag 5 april 2017 ontvangt Chelsea op Stamford Bridge Manchester City. Herpakken The Blues zich na de onverwachte nederlaag tegen Crystal Palace? Eden Hazard staat voor cruciale maanden: bevestigt Le Dix met zijn tweede titel in de Premier League? Breekt hij nadien eindelijk door in de Champions League? En steekt hij in de zomer van 2018 een constante in zijn wereldbekerprestaties? Na zijn eerste landstitel in 2015 werd hij uitgeroepen tot 'beste speler van de Premier League'. Het seizoen 2015-'16 verliep echter dramatisch voor hem: Chelsea werd uitgeschakeld in de achtste finales van de Champions League, eindigde negende in de competitie en miste voor het eerst in twintig jaar Europees voetbal. Na een sprankelende partij met de Rode Duivels tegen Hongarije (4-0) op Euro 2016 werd hem door de internationale pers het predicaat 'wereldklasse' toegedicht. Onder meer vanwege zijn elf succesvolle dribbels. Vijf dagen later viel hij - als leider van het elftal - door de mand tegen Wales. Het wachten is dus op die definitieve doorbraak. Manifesteert hij zich de volgende vijftien maanden als een voetballer van het formaat 'Messi, Ronaldo, Iniesta' of blijft hij de eeuwige jongen uit de 'Tuin van Eden'? Ik ging de voorbije jaren op zoek naar Hazard, à la recherche du Hazard. Verloren tijd was het echter niet. Enkele gesprekken met bevoorrechte getuigen kunnen vandaag als verklaringsmodel dienen.

Stade au Sans Fond: de trainer van Braine

Stade Au Sans Fond van Royal Stade de Brainois, eerste provinciale. Het verhaal gaat dat zo'n twintig jaar geleden de terreinverzorger een klein jongetje al koppend van het ene doel naar het andere zag lopen, uitgerekend op het moment dat hij net het veld had gezaaid. Hij zag hem bovendien de bal nog op de stip leggen ook. Toen hij zich opmaakte om een spurtje van zeventig meter te trekken om de onverlaat even aan de oren te trekken, verdween zijn boosheid. Die knaap van een jaar of zes schilderde drie strafschoppen na elkaar met een krulletje onder de deklat. Blootvoets! Hij probeerde hem aan te spreken, maar het mannetje verdween vliegensvlug tussen de struiken van de tuin achter het veld Zonder een woord, ongrijpbaar, toen al. Ik verplaatste me door de modder langs het stromende beekje tot aan het onooglijke houten bruggetje waarlangs 'les frères Hazard' stiekem het veld betraden. Het beekje kronkelde via een riool onder de tuin van de ouders. Ik zag hoe vader Hazard met enige

mislukte improvisatie twee doelpalen en een dwarsbalk tegen een muurtje had geschilderd. Een witte versleten voetbal lag in het midden van het gazonnetje. Ik prentte me de woorden van José Authom in. De zestiger probeerde gedurende meer dan 25 jaar de plaatselijke jeugd in goede banen te leiden. Hij herinnerde zich Eden alsof het gisteren was: “Hij was in zekere zin een talent dat niet te coachen viel want hij kon meer dan ik. Bij één van de eerste keren dat hij zich aanbood jongleerde hij zo'n zeshonderd keer met het balletje. Het spektakel duurde dik twintig minuten. Als de training hem verveelde, trapte hij het wel eens af en verdween hij door het gat in de tuin. Hij was te goed voor de anderen maar hij bleef bescheiden en zette zich nooit boven de groep. Integendeel, spelen om te spelen.”

Domaine de Luchin: de kiné van Lille

Domaine de Luchin van Lille OSC. Ik wandelde met Marco Cuvelier over de kasseien van de oude binnenplaats langs het massieve standbeeld van de zwarte dog, *le dogue*, een verwijzing naar de bijnaam van de Olympique Sporting Club. Marco Cuvelier is de fysiotherapeut van de club. Hij heeft zelfs nog de tijd van Erwin Vandenbergh meegemaakt, we schrijven 1989. Cuvelier houdt dus meer dan een kwarteeuw kinékabinet bij Lille OSC. Geen onbelangrijk detail voor zijn eerste én meteen ook boeiendste oordeel: “Ik zag bijzonder veel getalenteerde voetballers passeren, maar niemand met de begaafdheid van Eden Hazard. Door hem dag na dag te observeren, stelde ik vast: 'Dit is een genie.' En tevens: *un joueur malicieux*, een speelvogel bij wie je ogen in de rug moet hebben. Hij houdt van geintjes met zijn vrienden. Voetbal is het leven voor hem en dat vult hij op een speelse,

ondeugende en plezierige manier in. Zwaarmoedigheid is hem vreemd.”

De kiné kreeg Hazard voor het eerst onder handen toen die zestien was geworden. Hij ontdekte een zelfbewuste jongen met een hoge intelligentie:

Marco Cuvelier zag hem ook tot volwassenheid groeien: “Hij is een persoonlijkheid, *ce n'est pas un foufou*. Integendeel, hij draagt probleemloos verantwoordelijkheid. Hij is een familiemens en vader van drie kinderen op jonge leeftijd. Dat zegt veel over hem. Een aangename tijd met zijn gezin volstaat voor hem. Terwijl het toch allemaal anders zou kunnen, want de wereld ligt aan zijn voeten. Hij kiest voor de familie en voor het voetbal. *Un joueur extraordinaire. C'est formidable, son plaisir de football. C'est Eden Hazard.*” Ik verliet het uitgestrekte patrimonium van 43 hectare. Herkauwend op de laatste woorden van Cuvelier: “Over enkele jaren is hij ook bij Chelsea de patron.”

Chelsea: de gids van Stamford Bridge

Chelsea Football Club, dat is Stamford Bridge. Ik snoof even de sfeer rond het stadion op, gelegen tussen het artistieke, negentiende eeuwse kwartier van Chelsea en South Kensington.

Ik dacht aan mijn gesprek met Piet de Visscher een dag eerder. De bijna tachtigjarige Nederlander heeft een leven in de voetballerij achter de rug en is scout bij Chelsea. Meer zelfs: hij is dé voetbalgids van Stamford Bridge. Hij weet nog tot in detail hoe het allemaal verliep, als hij overschakelt op zijn enthousiaste zelf. Hij citeerde even uit zijn 'blauwe' notitieboekje: “‘Excellent skill, fantastic dribblings, fast movings, great passing, good vision. Only 19 year and strong. Can play on 7, 10, 11. This young player has the extra's.’” Hij besloot hem te pushen want er becroop hem een apart gevoel: hier staat iemand op het veld, anders dan de anderen. Diezelfde feeling overviel hem zelden: “Eigenlijk herinnerde ik ze me enkel zo'n twintig jaar eerder toen ik voor het

eerst de zestienjarige Ronaldo zag spelen met Jong Brazilië tegen Jong België. Ik viel haast achterover van zoveel talent. In grote mate voelde ik hetzelfde bij Eden Hazard. Kan hij de stap van top naar supertop zetten? Komt hij in het gezelschap van Cristiano, Messi, Zidane, Ronaldo? Die zijn of waren nog net een klasse beter. De kracht van Eden zit hem in zijn 'lossepolsstijl'. Hij lijkt nooit te bezwijken onder de druk. Hij maakt van die aparte acties en die moet hij absoluut behouden. Ik geloof in zijn potentie om die laatste krachttoer te verwezenlijken: sterker worden in de kop. Zal hij dat waarmaken?"

Hazard is everywhere

Voor de modale Chelseafan is die vraag intussen positief beantwoord. De jongen die leerde voetballen op het versleten veldje van Royal Stade de Brainois, naast de ouderlijke tuin heeft zich op de leeftijd van 26 jaar 'gesettled' in het mondaine Londen. Hij gedraagt zich als een onberispelijke familieman: geen nachtelijke uitpattingen in 'celebrity-discotheken', geen crashes aan veel te hoge snelheid met dure sportwagens, geen ruzies met ploegmaats, geen gedoe met luxe callgirls bij Europese verplaatsingen. Hij is dus met zijn vak bezig, nog meer dan vroeger. De tijd dat Hazard als een jonglerende individualist door het leven ging, ligt achter hem. Stilaan gomt hij ook de momenten uit dat hij niet in de wedstrijd zit. Bij Lille konden die nog wel eens oplopen tot dik vijftien minuten, bij Chelsea opent Hazard tegenwoordig zelf de positionele jacht op de tegenstander in balbezit. Hij maakte zichzelf dus completer, althans vanuit de

voetbalinzichten van de Chelsea Academy. Lees: opereren vanuit een combattief geheel dat zich eerst op organisatie, verdedigen en ontregelen vanop de eigen speelhelft richt. Vervolgens gelooft het 'blauwe denken' heilig in de lange bal vanuit de centrale organismen van het elftal. Pas als laatste element ontluikt de ruimte voor het individuele hoogstandje, Hazard zo eigen. Prangende vraag van mijnentwege: is Hazard écht een betere voetballer geworden of is zijn hogere status enkel van toepassing binnen het strikte Chelseaconcept? Hoe zou hij zich ontwikkeld hebben bij clubs met een historische of hedendaagse traditie van offensief en artistiek voetbal: Manchester United, Arsenal? Vermoedelijk zal deze vraag nooit een bevredigend antwoord krijgen. De Chelseafans doen er hun voordeel mee: 'Eden, Eden, Eden, Eden'. Naar 'No Limit' van 2Unlimited. Zo rolde het van de tribunes na zijn wonderbaarlijk doelpunt op 4 februari 2017 tegen Arsenal: een combinatie van dribbels en schijnbewegingen over een afstand van vijftig meter. De toekomst zal geschiedenis schrijven: limieten, die zijn er voor hem niet. Ik stel het mijn eigen ogen vast bij een bezoek aan de Chelsea-shop: *Hazard is everywhere*. Ik heb hem gevonden. *A la recherche du Eden Hazard*: het was geen verloren tijd.

PALMARES EDEN HAZARD

België:

WK 2014: Kwartfinale

EK 2014: Kwartfinale

Lille OSC:

Kampioenschap: 2011

Beker: 2011

FC Chelsea:

Europa League: 2013

Kampioenschap: 2015

Ligabeker: 2015